

A photograph of the Hogeschool Leiden building, a large brick structure with a prominent white, angular overhang. The building is surrounded by a paved plaza with many parked motorcycles and some people walking. The sky is overcast. The text 'hogeschool Leiden' is visible on the top left of the building.

hogeschool Leiden

geen fijne verjaardag, misbruikte
meisjes in de gesloten jeugdzorg

Denk
Doe
Voel | t

Expertisecentrum SW/TP

Hogeschool Leiden, Fier & UvA: dr. Peer van der Helm

Contact? Helm.vd.p@hsleiden.nl

0648133745

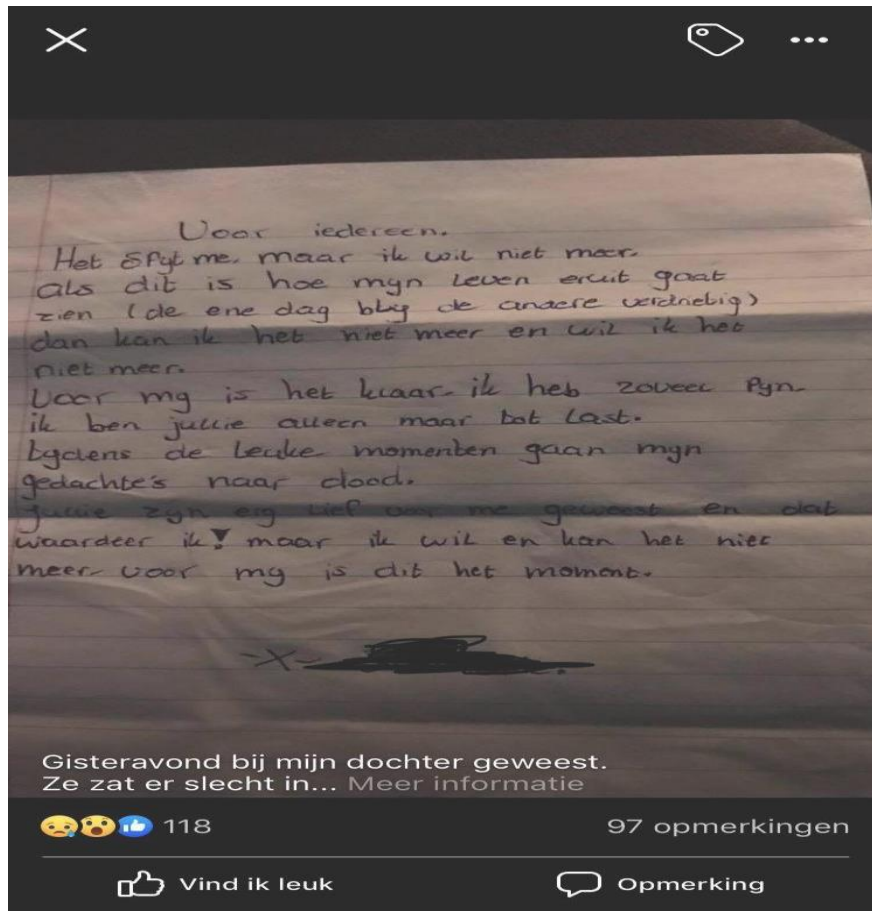
Op getelde negatieve jeugdervaringen en herhaald seksueel misbruik

- Door stresssensibilisatie uitgestelde PTSS
- Herhaald slachtofferschap maakt impact groot
- En zwijgen (self-silencing), de sloopkogel op termijn.
- Gevolg: complexe multiproblematiek met sterke internaliserende componenten zoals depressie, zelfhaat, angst, eetproblemen, dwang, snijden, dissociatie en psychogene niet-epileptische aanvallen.

Net 16 geworden.

'Gisteravond bij mijn dochter geweest, ze zat er slecht in'

Voor iedereen

- Het spijt maar ik wil niet meer als dit is hoe mijn leven er uit gaat zien (de ene dag blij de andere dag verdrietig) dan kan ik het niet meer en wil ik het niet meer.
- Voor mij is het klaar, ik heb zoveel pijn. Ik ben jullie alleen maar tot last. Tijdens de leuke momenten gaan mijn gedachten naar de dood. Jullie zijn erg lief voor me geweest, dat waardeer ik! Maar ik wil en kan het niet meer. Voor mij is dit het moment.
- -X-

Diep in de tunnel met aan het eind de oplossing: er niet meer zijn

- Geen leuke verjaardag (gewone vriendinnen komen niet meer), leven buiten gaat door, 12 instellingen in 2 jaar, lange nachten met felle herbelevingen in de separeer, 1 op 1 begeleiding die ruikt naar misbruikers die buiten vrij rondlopen en al weer andere meisjes te pakken hebben

Pijn

- Pijn en eenzaamheid: iedere nacht uren huilen tot je scheurjurk nat is
- Anderen tot last zijn
- Groepsleiders als passanten die niet altijd luisteren naar jou (zie ook: inspectierapporten IGJ).

Terug uit de tunnel

- Hoop ontstaat door verbondenheid, competentie en autonomie (niet-repressief leefklimaat).
Veiligheid=relationeel! Vertrouwenspersonen.
- De juiste evidence based behandeling (meteen beginnen met traumatherapie voor het te laat is)
- School heel belangrijk! Voor herstel zelfbeeld (competentie) (Pistone, I., Beckman, U., Eriksson, E., Lagerlöf, H., & Sager, M. (2019). The effects of educational interventions on suicide: A systematic review and meta-analysis. *International Journal of Social Psychiatry*. <https://doi.org/10.1177/0020764019852655>)

Fragiele hoop

- Maar proces is heel fragiel: blij buiten te zijn maar toch rennen naar het spoor (gewoonte)
- Hangen, snijden & separeren: hoe verder hij ging des te langer was zijn terugweg (CCS Crone)
- Snijden omdat het kan
- Stabilisatie is langzaam met veel terugval.
- Behandeling luistert heel nauw, fouten worden afgestraft door achteruitgang (weer dieper de tunnel in) en dat heel vaak en onverwachts

Gelukkig gaat het vaak beter

- Dankzij de inzet van medewerkers die hier vaak niet voor gekozen hebben maar het toch doen
- Soms omvallen want het is heel zwaar
- En in een enkele geval mislukt het en dan?

- Mijn brief aan medewerkers van een instelling die vochten als leeuwen maar toch een jong meisje zijn verloren:

Beste medewerkers,

- Het doet pijn als we iemand verliezen waar we van hielden en waar we zo voor hebben gezorgd.
- Maar het komt omdat, hoe goed we het ook doen het werk heel complex is en er altijd een risico is.
- Je kan het nooit 100% goed doen
- Dat ligt erin dat we met name in een herstelfase de meeste risico's lopen omdat we tegelijkertijd toezicht moeten afbouwen en vrijheden moeten opbouwen, soms intern iets over het hoofd zien, maar ook vaak door externe omstandigheden.

schuld

- Als je een meisje verliest geeft dat heftige emoties binnen de instelling en daarbuiten. Het is een natuurlijke reactie om 'een schuldige' aan te wijzen of fouten te benoemen.

Traumatische rouw

- Ik heb zelf geleerd dit een begrijpelijke reactie is op traumatische rouw maar niet recht doet aan de inspanningen van jullie. Van de familie krijg je de schuld en mag je soms zelfs niet eens op de begrafenis komen. Dat doet echt pijn (verboden rouw) en is heel verdrietig, als je ondanks alles een hechte band met haar hebt opgebouwd maar zo is het wel.
- Het blijft namelijk een opgave met enorme risico's die we nooit kunnen omzeilen want meer controle betekent ook minder autonomie en daardoor achteruitgang en meer risico.

Voor de medewerkers

- Alle medewerkers die met haar hebben gewerkt wens ik veel sterkte, maar het was niet jullie schuld. Ik weet dat jullie gedaan hebben wat kon en ik heb diep respect voor jullie werk. Met een paar andere meiden gaat het inmiddels veel beter. Ze gaan naar huis, naar gezinshuizen en maken hun school en studie af ("Meneer, ik ben geslaagd!"). Zonder jullie inspanningen is er voor hen helemaal geen toekomst. Laten we dat vooral niet vergeten.

Petje af.

Peer

